

цьому плані є підхід, що ґрунтується на дослідженнях онтологічних основ правоусвідомлення. Адже попри те, що правова належність, здавалося б, відноситься виключно до деонтологічного світу – світу бажаного, а не фактичного буття, будь-яке знання про таку належність можна вважати насправді науковим лише за мірою його узгодження з тією природно-суспільною реальністю, в контексті якої це знання має матеріалізуватися з метою здійснення даної належності. До того ж, у контексті сучасної теоретичної науки «онтологія доцільності» вже досить міцно закріпила за собою статус однієї з найважливіших концептуальних засад, згідно з якою сама доцільність тлумачиться не тільки як суто людський спосіб відношення до світу, але й як іманентний принцип самоорганізації останнього [18, с. 14].

Список використаних джерел:

1. Ильин И. А. О сущности правосознания / И. А. Ильин. – М.: Рагорть, 1993. – 325 с.
2. Зеленцов А. Б. Коссию Карлос / А. Б. Зеленцов // Антология мировой правовой мысли. – М., 1999. – Т. 3. – С. 731 – 732.

Організаційні форми соціального захисту дітей

Горбенко С.Л., кандидат психологічних наук, доцент, доцент кафедри психології та педагогіки ННПП НАВС

Соціальна робота у сфері освіти в Україні почала по суті формуватися у 80-90 рр. XX ст. – етап соціальних, політичних, економічних змін і зрушень. Виникають нові організаційні форми соціального захисту дітей:

- соціальні служби для молоді;
- управління у справах неповнолітніх;
- реабілітаційні центри; притулки для тимчасового перебування неповнолітніх;
- волонтерство;
- спонсорська підтримка;
- допомога і меценатство [2].

Соціальна робота базується на теоретичній базі соціальної педагогіки, але є ширшою за змістом, рівнем складності впливу на особистість.

Особливості соціально-педагогічної роботи в системі середньої освіти:

- організація роботи соціальних служб на основі посередницьких і партнерських зв'язків із закладами освіти на базі угод про співробітництво;
 - розробка теоретичних моделей соціальної роботи на основі зарубіжного
 - просвітництво щодо реалізації соціальних програм і проєктів;
 - консультативна соціальна робота;
 - соціальний патронаж, опіка і супровід дітей-інвалідів, дітей із малозабезпечених родин, дітей-сиріт та дітей, які залишилися без піклування батьків;
 - культурно-розвільнена діяльність (фестивалі творчості, конкурси, виставки);
 - реабілітаційна робота з підлітками;
 - інтеграція
 - досвіду соціальної роботи [1].
- Організація соціальної роботи проводиться за такими напрямками:
- дітей із особливими потребами [1].

У вищих навчальних закладах створюються соціальні служби для молоді, які підпорядковуються міським центрам соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді. Центр координує роботу і здійснює організаційно-методичне керівництво діяльністю студентської соціальної служби і сприяє її розвитку та ефективній діяльності.

Список використаних джерел:

1. Капська А.Й., Безпалько О.В., Войнова Р.Х. Актуальні проблеми соціально-педагогічної роботи (модульний курс дистанційного навчання) / За заг. ред. А.Й. Капської – К., 2002. – 160с.
2. Тюття Л.Т., Іванова І.Б. Соціальна робота: теорія і практика: Навчальний посібник / Л.Т.Тюття, І.Б.Іванова. – К.: Знання, 2008. – 574с.

Дотримання прав людини як наслідок адекватного функціонування правової свідомості громадян

Оверченко А.І., кандидат психологічних наук, старший викладач кафедри психології та педагогіки ННПП НАВС

Правосвідомість являє собою сферу свідомості, що відбиває правову дійсність у формі юридичних знань і оцінного ставлення до права та практики його реалізації, соціально-правових установок і ціннісних орієнтацій, що регулюють поведінку людей у юридично значимих ситуаціях. Вона містить у собі сукупність поглядів, почуттів, емоцій, ідей, теорій та компетенцій, а також уявлень і настанов, які характеризують ставлення особи, суспільної групи і суспільства в цілому до чинного чи бажаного права, а також до всього, що охоплюється правовим регулюванням [3]. Таким чином, дотримання прав людини уможливується наявністю у громадян функціонуючої правової свідомості.

Правосвідомість – це цілеспрямоване відображення правової дійсності, засноване на морально-етичних поглядах людини, виражене в сукупності її знань про правову дійсність, ставленні до неї та в переконаннях людини діяти згідно правових норм. Основне соціальне призначення правосвідомості – управляти діяльністю людей у різних видах суспільних відносин у відповідності з державною волею народу, яка виражена в законі й забезпечує співвідношення інтересів особистості й суспільства [5, с. 339].

Своє призначення правосвідомість виконує через відповідні функції. Згідно теоретичній концепції, яку поділяють більшість вчених, до них належать когнітивна, оціночна і регулятивна функції [4; 5]. розглянемо їх більш детально.

1. Когнітивна (пізнавальна, інформаційна) функція полягає в забезпеченні суб'єкта правовими знаннями. Лише на рівні свідомості вона виступає як пізнання у повному сенсі цього слова, тобто як активне цілеспрямоване набуття знань. Тут маються на увазі знання як ідеальні результати відображення, створені в процесі суспільно-історичної практики і «відлиті у форму» правових ідей, принципів, норм. За В.І. Толстих, у якості об'єкта пізнавальної діяльності право постає у сукупності накопичених суспільством знань про нього, які, так чи інакше, доводиться засвоювати людям [1, с. 64]. Це необхідне засвоєння забезпечується когнітивною функцією.

2. Оціночна (ціннісна, емоційна) функція полягає в забезпеченні оціночного вибіркового ставлення людини до правової дійсності, співвіднесення правових норм з власними поглядами людини на правове, обов'язкове, необхідне.